

Arrest

nr. 100 464 van 3 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 december 2012.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. STAELENS en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 januari 2012 dient de verzoekende partij, van Guineese nationaliteit, een asielaanvraag in.

Op 28 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 24 juli 2012 stelt de verzoekende partij tegen de beslissing van de commissaris-generaal beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 91 833 van 20 november 2012.

Op 7 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit bevel wordt op 8 augustus 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit bevel is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten D.K.(...)
geboren te (...), op (in) (...)1992
van nationaliteit : Guinee*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28 juni 2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Op 2 september 2012 wordt de dochter van de verzoekende partij geboren.

Op 26 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij, alsmede van haar minderjarige dochter, het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Het beroep van de verzoekende partij tegen deze beslissing is gekend bij de Raad onder het nummer 116 695.

Op 27 november 2012 dient de verzoekende partij in eigen naam en in naam van haar minderjarige dochter een respectievelijk tweede, en eerste asielaanvraag in.

Op 29 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij, alsmede van haar minderjarige dochter, de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*). Het beroep van de verzoekende partij tegen deze beslissing is gekend bij de Raad onder het nummer 116 462.

Op 21 december 2012 stelt de verzoekende partij tegen het arrest nr. 91 833 van de Raad van 20 november 2012 cassatieberoep in bij de Raad van State. De Raad van State acht dit beroep toelaatbaar bij beschikking nr. 9404 van 29 januari 2013.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.". Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de artikelen 3 en 13 van het EVRM, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. In het kader van artikel 3 EVRM verwijst ze enkel naar het hangend beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verhindert de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet, doch enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet schorst de uitvoering van de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal, maar verhindert niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitgereikt wordt. Bovendien werd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 november 2012 met nummer 91 833 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonst."

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 11 december 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 26 februari 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 4 december 2012 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij naar de stukken van de schriftelijke procedure en haar pleidooi in de vorige zaak, met name dat de bestreden beslissing het zogenaamde 'automatische' bevel om het grondgebied te verlaten na het afsluiten van de asielpprocedure is en dat zij het niet eens is met het feit dat er geen belang zou zijn omdat het een automatisch bevel zonder discretionaire bevoegdheid betreft, want dat de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) duidelijk is: in geval van een grief gerelateerd aan artikel 3 van het EVRM, is een *ipso facto* belang geïmpliceerd.

Zij voegt toe dat deze zaak op bijzonder pijnlijke wijze duidelijk maakt waartoe de automatische afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten leidt: op 31 januari 2012 diende zij een eerste asielaanvraag in, gezien zij vreest dat haar in België geboren dochtertje in Guinee zal besneden worden. Zij stelt dat dit voor een percentage van vijftien procent van de meisjes gebeurt, een cijfer dat door de asielinstanties niet betwist werd. Op het moment van haar interview bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 19 juni 2012 wist men dat ze zwanger was van een dochtertje. Na de negatieve asielbeslissing gaat zij op 23 juni 2012 in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar enkel voor zichzelf, gezien zij niet dacht dat een beroep voor een ongeborn kind mogelijk was. In september 2012 wordt het kind geboren. In oktober 2012 komt de zaak vervolgens op zitting en in november 2012 volgt het negatief asielarrest, waarin in de laatste alinea met betrekking tot de dochter wordt vastgesteld dat deze geen partij is in de zaak. Vervolgens dient zij een nieuwe asielaanvraag in, vergezeld van een extensief schrijven waaruit blijkt dat het haar chronologisch tweede asielaanvraag is, maar gezien wat tevens werd gesteld in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de eerste voor de dochter. Hierop stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de geboorte van haar dochter geen nieuw element is. Zij dient tegen deze beslissing (bijlage 13^{quater}) op 4 december 2012 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en op 5 december 2012 krijgt zij opnieuw een automatisch bevel om het grondgebied te verlaten. Zodoende is zij zonder verblijfsrecht in België, heeft zij meerdere uitvoerbare bevelen om het grondgebied te verlaten en wordt zij in een terugkeercentrum geplaatst, alwaar men na twee weken de repatriëring begint te organiseren. Teneinde opvang te behouden diende zij, gelet op de richtlijnen van Fedasil, tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een cassatievoorziening in bij de Raad van State, die op 29 januari 2013 een toelaatbaarheidsbeschikking nam, die de verzoekende partij te dezen neerlegt. Zij benadrukt vervolgens nogmaals dat zij met uitvoerbare bevelen om het grondgebied te verlaten geconfronteerd wordt, dat zij zelf een tweede, en haar dochter een eerste asielaanvraag, heeft ingediend en verwijst naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), waarbij zij stelt dat het in het licht van de Europese rechtspraak absurd is dat de toelaatbare cassatievoorziening met betrekking tot haar eerste asielaanvraag niet opschortend werkt daar artikel 3 van het EVRM duidelijk wordt geproblematiseerd. Zij besluit dat er verschillende argumenten zijn waarom zij in België een verblijfsrecht moet hebben in afwachting van de procedure en dat er geen enkele reden is waarom de verwerende partij nog over uitvoerbare bevelen moet beschikken, dan wel waarom de bestreden beslissing nog moet gehandhaafd worden.

De verwerende partij verwijst naar de nota met opmerkingen.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist.

2.5 Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 26 februari 2013 kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. Hierop werd immers reeds uitdrukkelijk gewezen in de beschikking van 4 december 2012 zoals weergegeven *sub* punt 2.2 van dit arrest.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de stukken van de schriftelijke procedure, zonder dat zij hierbij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 4 december 2012 opgenomen grond formuleert, dient er vooreerst op gewezen dat, gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Met een loutere verwijzing naar de schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen kan dan ook geen rekening gehouden worden.

In de mate waarin zij bij de stelling, zonder meer, te verwijzen naar de stukken van de schriftelijke procedure, doelt op haar inleidend verzoekschrift, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op, en geheel voorbijgaat aan, voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende het door haar aangevoerde enig middel. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist. Bij het zonder meer verwijzen naar de stukken van de schriftelijke procedure kan aldus bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing het zogenaamde ‘automatische’ bevel om het grondgebied te verlaten na het afsluiten van de asielprocedure is en aangeeft dat zij het niet eens is met het feit dat er geen belang zou zijn omdat het een automatisch bevel zonder discretionaire bevoegdheid betreft, want dat de rechtspraak van het EHRM duidelijk is: in geval van een grief

gerelateerd aan artikel 3 van het EVRM, is een *ipso facto* belang geïmpliceerd, dient opgemerkt dat in voormelde beschikking van 4 december 2012 reeds uitdrukkelijk werd vastgesteld dat de verzoekende partij in het kader van artikel 3 van het EVRM enkel verwijst naar *“het hangend beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen”*, doch dat deze Raad de verzoekende partij bij arrest nr. 91 833 van 20 november 2012 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en dat het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert, maar enkel de gedwongen uitvoering ervan gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

Waar de verzoekende partij hierbij ter terechtzitting herneemt wat zij tevens reeds in haar vraag tot horen van 11 december 2012 aanbrengt, met name dat zij vreest voor de besnijdenis in Guinee van haar in België geboren dochter, en waar zij hierbij zowel de relevante feitelijke en procedurele voorgaanden in het kader van haar beide asielaanvragen, en de eerste asielaanvraag van haar dochter, uiteenzet, als de procedures tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring die zij ingevolge de verdere ontwikkelingen hieromtrent heeft ingesteld, laat de Raad gelden dat hij, - in de mate waarin de verzoekende partij bij dit betoog ter terechtzitting de Raad erom verzoekt haar verblijfssituatie, en die van haar dochter, respectievelijk opnieuw en voor het eerst te beoordelen, dan wel haar/hun recht op de toekenning van een bijzonder statuut -, in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie (opnieuw) ten gronde te beoordelen. Dit klemmt des te meer daar in voormeld arrest van deze Raad van 91 833 van 20 november 2012 reeds werd vastgesteld dat de dochter van de verzoekende partij geen partij is in het op dat moment voorliggend geding. Ook de huidige bestreden beslissing, waarin wordt verwezen naar het gegeven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 juni 2012 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij heeft geweigerd, werd enkel in hoofde van de verzoekende partij genomen, daar haar dochter ten tijde van het nemen van huidige bestreden beslissing nog niet geboren was. De verzoekende partij kan te dezen, naar aanleiding van een beroep door haar ingesteld tegen een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinqüies*), hetwelk slechts in hoofde van de verzoekende partij werd genomen, niet dienstig verwijzen naar de problematiek die haar dochter betreft en waar haar dochter de belangrijkste asielaanvrager is. Te meer daar de verzoekende partij na huidige bestreden bevel een asielaanvraag heeft ingediend in naam van haar kind. De vrees dat de dochter besneden zal worden in Guinee is een element dat het voorwerp kan uitmaken van een nieuwe asielaanvraag die de verzoekende partij inmiddels heeft ingediend, zoals haar raadsman ter terechtzitting van 26 februari 2013 meedeelde.

Dienvolgens kan de Raad wat betreft dit betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting slechts vaststellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierover in hoofde van de verzoekende partij heeft geoordeeld daar de (eerste) asielaanvraag van de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de persoonlijke vrees van de verzoekende partij bijgevolg reeds werd getoetst aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, zodat er geantwoord werd op de aangevoerde elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM. Het louter herhalen van asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Wat betreft de verdere feitelijke en procedurele ontwikkelingen in het kader van de asielprocedure, wordt er verder op gewezen dat de verzoekende partij hierbij kritiek uit op de niet in het geding zijnde beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*) van 29 november 2012, zodat deze kritiek niet pertinent is naar aanleiding van voorliggend beroep, alwaar slechts het bevel van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 7 augustus 2012 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinqüies*) aan de orde is. Voorliggend beroep heeft geen uitstaans met voormelde bijlage 13*quater*, die met de ter beschikking staande rechtsmiddelen kon worden aangevochten, zoals de verzoekende partij blijkens de gegevens uit de elektronische rol van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook heeft gedaan. In de mate waarin de verzoekende partij bij dit betoog tevens het arrest van de Raad van nr. 91 833 van 20 november 2012 becommentarieert, waarbij, in navolging van de commissaris-generaal, ook de Raad de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, wordt erop geduurd dat de verzoekende partij te dien einde tevens reeds de cassatieprocedure bij de Raad van State heeft aangewend en haar grieven in dat kader heeft uiteen kunnen zetten. Voormelde commentaar kan dan ook niet leiden tot de nietigheid van de huidige bestreden beslissing. Bovendien werd het cassatieberoep ingesteld door de verzoekende partij bij de Raad van State bij beschikking nr. 9404 van 29 januari 2013 toelaatbaar verklaard. De Raad herinnert

er hierbij aan dat het door de verzoekende partij voor de Raad van State ingeleid cassatieberoep tegen de voornoemde weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad, geen schorsend karakter heeft en derhalve de tenuitvoerlegging ervan niet schorst, zodat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd vooraleer de Raad van State uitspraak heeft gedaan. Waar de verzoekende partij nog stelt dat *“het in het licht van de Europese rechtspraak absurd is dat de toelaatbare cassatievoorziening met betrekking tot haar eerste asielaanvraag niet opschortend werkt (...)”*, een wetskritiek vormt waarvoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is. Er wordt herhaald dat de verzoekende partij niet aantoont dat er sprake is van een gedwongen tenuitvoerlegging van het bestreden bevel, noch dat zij wordt vastgehouden met het oog op verwijdering.

Waar de verzoekende partij nog stelt gelet op de haar betekende *“uitvoerbare”* bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies) *“in een terugkeercentrum (te worden) geplaatst, alwaar men na twee weken de repatriëring begint te organiseren”*, toont de verzoekende partij niet aan dat er sprake is van een gedwongen repatriëring en wordt erop gewezen dat zij hierbij slechts een hypothetisch, onrechtstreeks belang aanvoert. Met een verwijzing naar het loutere feit zich in een onzekere, precaire situatie te bevinden, toont de verzoekende partij niet aan over het vereiste belang te beschikken.

2.6 Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 4 december 2012 werd aangegeven. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond ten aanzien van het enig middel dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM geen afbreuk doet aan het hoger gestelde.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET